

ฐานข้อมูล ภูมิปัญญาท้องถิ่น ในพื้นที่ตำบลบางแก้ว



จัดทำโดย
กองการศึกษา

องค์การบริหารส่วน
ตำบลบางแก้ว

อำเภอละอุ่น จังหวัดระนอง



คำนำ

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 มาตรา 57 รัฐต้อง (1) อนุรักษ์ พื้นฟู และ ส่งเสริมภูมิปัญญาท้องถิ่น ศิลปวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมและจารีตประเพณีอันดีงามของท้องถิ่นและของชาติ และจัดให้มีพื้นที่สาธารณะ สำหรับกิจกรรมที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งส่งเสริมและสนับสนุนให้ประชาชน ชุมชน และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ได้ใช้สิทธิ และมีส่วนร่วมในการดำเนินการด้วย ภูมิปัญญาไทยมีความสำคัญ อย่างยิ่ง ช่วยสร้างชาติให้เป็นปึกแผ่น มั่นคง สร้างความภูมิใจและศักดิ์ศรีเกียรติภูมิแก่คนไทย สามารถปรับ ประยุกต์หลักธรรมคำสอนทางศาสนาใช้กับชีวิตได้อย่างเหมาะสมสร้างความสมดุลระหว่างคนกับสังคม และ ธรรมชาติได้อย่างยั่งยืน ช่วยเปลี่ยนแปลงปรับปรุงวิถีชีวิตของคนไทยให้เหมาะสมได้ตามยุค การการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม องค์การบริหารส่วนตำบลบางแก้ว ได้ เล็งเห็นความสำคัญภูมิปัญญาท้องถิ่น ปราชญ์ ชาวบ้าน หรือปราชญ์ท้องถิ่น ตำบลบางแก้ว อำเภอละอุ่น จังหวัดระนอง เป็นปัจจุบัน และเพื่อสืบสานและ อนุรักษ์ภูมิปัญญาท้องถิ่นที่สำคัญและมีประโยชน์ไว้ไม่ให้สูญหายไปจาก ชุมชนและหวังเป็นอย่างยิ่งว่าฐานข้อมูลภูมิปัญญาท้องถิ่นนี้จะประโยชน์ ต่อสาธารณชนในการศึกษาภูมิปัญญาท้องถิ่นหรือปราชญ์ท้องถิ่นต่อไป

กองการศึกษา องค์การบริหารส่วนตำบลบางแก้ว

“ วัตถุประสงค์

- เพื่อสืบสานและอนุรักษ์ภูมิปัญญาท้องถิ่นที่สำคัญและมี ประโยชน์ไว้ไม่ให้สูญหายไปจากชุมชน
- เพื่อให้ผู้รับการถ่ายทอดตระหนักถึงคุณค่าความสำคัญของ ภูมิปัญญาในท้องถิ่นของตนเอง อันจะนำไปสู่การอนุรักษ์และ พัฒนาภูมิปัญญานั้นๆ ต่อไป



ความหมายภูมิปัญญา ท้องถิ่น

ภูมิปัญญาท้องถิ่น เป็นคำที่มีความหมาย เช่นเดียวกับคำว่าภูมิปัญญาท้องถิ่นและ ภูมิปัญญาไทย เป็นองค์ความรู้ที่มีอยู่ใน ท้องถิ่นซึ่งได้รับการถ่ายทอดจากผู้รู้หรือ ผู้มีประสบการณ์ ซึ่งเรียกว่าปราชญ์ชาว บ้าน หรือปราชญ์ท้องถิ่น ซึ่งมี ผู้ให้คำ กัดความของภูมิปัญญาท้องถิ่นใน ลักษณะต่าง ๆ กันดังนี้

“

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (ม.ป.ป.) กล่าวถึงภูมิปัญญาท้องถิ่นไทยว่า เป็นองค์ความรู้ ความสามารถ และทักษะของคนไทยที่เกิดจากสังขม ประสบการณ์ที่ผ่านกระบวนการเลือกสรร เรียนรู้ ปรุงร แต่ง และถ่ายทอดสืบต่อกันมา เพื่อใช้แก้ปัญหาและ พัฒนาวิถีชีวิตของคนไทยให้สอดคล้องกับสภาพแวดล้อม และเหมาะสมกับยุคสมัย

ประเวศ วะสี (2536) กล่าวว่า ภูมิปัญญาท้องถิ่นสะสม ขึ้นมาจากประสบการณ์หรือความชัดเจนจากชีวิตและ สังคมในท้องถิ่นหนึ่งๆ เพราะฉะนั้นจึงมีความ สอดคล้องกับเรื่องของท้องถิ่นมากกว่าภูมิปัญญาท้องถิ่นที่มาจากข้างนอก ลักษณะสำคัญของภูมิปัญญา ท้องถิ่นคือ มีวัฒนธรรมเป็นพื้นฐาน มีความเป็นบูรณ การสูงทั้งในเรื่องของกาย ใจ สังคม และสิ่งแวดล้อม และเชื่อมโยงไปสู่นามธรรมที่ลึกซึ้งสูงส่ง อีกทั้งยัง เน้นความสำคัญของจริยธรรมมากกว่าว่าวัตรธรรม เพราะภูมิปัญญาท้องถิ่นให้ความสำคัญแก่ ประสบการณ์ จึงมีความเคารพผู้อาวุโส ซึ่งเป็นผู้ที่มี ประสบการณ์มากกว่า

จากความหมายดังกล่าว อาจสรุปว่าภูมิปัญญาท้องถิ่น หมายถึงองค์ความรู้ หรือสิ่งที่สั่งสมกันมาตั้งแต่อดีต ซึ่งเป็นประสบการณ์ในการดำเนินชีวิตของคนในท้อง ถิ่น ซึ่งได้ผ่านการคิดค้นและปรับปรุง เปลี่ยนแปลง จนได้แนวทางที่เหมาะสม สอดคล้องกับสภาพสังคม เป็นที่ยอมรับนับถือจากบุคคลทั่วไป ถือเป็นแบบอย่าง ในการดำรงชีวิตที่ถ่ายทอดสืบต่อกันมา

สามารถ จันทรสุรีย์ (2536) กล่าวว่าภูมิปัญญาท้องถิ่น หมายถึงทุกสิ่งทุกอย่างที่ชาวบ้านคิดได้เองที่นำมา ใช้ในการแก้ปัญหา เป็นสติปัญญา เป็นองค์ความรู้ ทั้งหมดของชาวบ้านทั้งกว้าง ทั้งลึก ที่ชาวบ้าน สามารถคิดเอง ทำเองโดยอาศัยศักยภาพที่มีอยู่แก้ ปัญหาการดำเนินวิถีชีวิตในท้องถิ่นอย่างสมสมัย

กรมวิชาการ (2538) ให้ความหมายของภูมิปัญญา ท้องถิ่นว่า คือความรู้ที่เกิดจากประสบการณ์ในชีวิต ของคนเราผ่านกระบวนการสืบเสาะ วิเคราะห์จน เกิดปัญญาและตกผลึกมาเป็นองค์ความรู้ที่ประกอบ กันขึ้นมาจากความรู้เฉพาะหลายเรื่อง ความรู้ดังกล่าว ไม่ได้แยกย่อยออกมาให้เห็นเป็นศาสตร์เฉพาะสาขา วิชาต่างๆ อาจกล่าวว่า ภูมิปัญญาท้องถิ่นจัดเป็นพื้น ฐานขององค์ความรู้สมัยใหม่ที่จะช่วยในการเรียนรู้ การ แก้ปัญหา การจัดการและการปรับตัวในการดำเนิน ชีวิตของคนเรา

รัตนะ บัวสนธ์ (2535) กล่าวว่าภูมิปัญญาท้องถิ่น หมายถึง กระบวนทัศน์ของบุคคลที่มีต่อตนเอง ต่อ โลก และสิ่งแวดล้อม ซึ่งกระบวนทัศน์ดังกล่าวจะมี รากฐานจากคำสอนทางศาสนา คติจารีต ประเพณี ที่ ได้รับการถ่ายทอด สั่งสอนและปฏิบัติสืบเนื่องกันมา ปรับปรุงเข้ากับบริบททางสังคมที่เปลี่ยนแปลงแต่ละ สมัย ทั้งนี้โดยมีเป้าหมายเพื่อความสุขของในส่วนที่ เป็นชุมชน และปัจเจกบุคคล

ฉลาดชาย สมิตานนท์ (อ้างอิงถึงในพิสิฐ นาครำไพ. 2537) ให้ความหมายว่า ภูมิปัญญาท้องถิ่น คือ สติ ปัญญาอันเกิดจากการเรียนรู้สะสมถ่ายทอด ประสบการณ์ที่ยาวนานของผู้คนในท้องถิ่นซึ่งได้ทำ หน้าที่ชี้แนะว่าการจะใช้ชีวิตอย่างยั่งยืนและถาวรกับ ธรรมชาติรอบตัวนั้นทำอย่างไรซึ่งในที่สุด ภูมิปัญญา ท้องถิ่นอาจถูกยกระดับให้หมายถึงอุดมการณ์ของ การใช้ชีวิตที่เรียบง่าย บนพื้นฐานของการไม่ เบียดเบียนสรรพสิ่งทั้งหลายทั้งปวงที่มีชีวิต สัตว์ พืช และมนุษย์ด้วยตัวเองตลอดจนสิ่งไม่มีชีวิตรอบข้าง

ประเภทของ ภูมิปัญญาท้องถิ่น

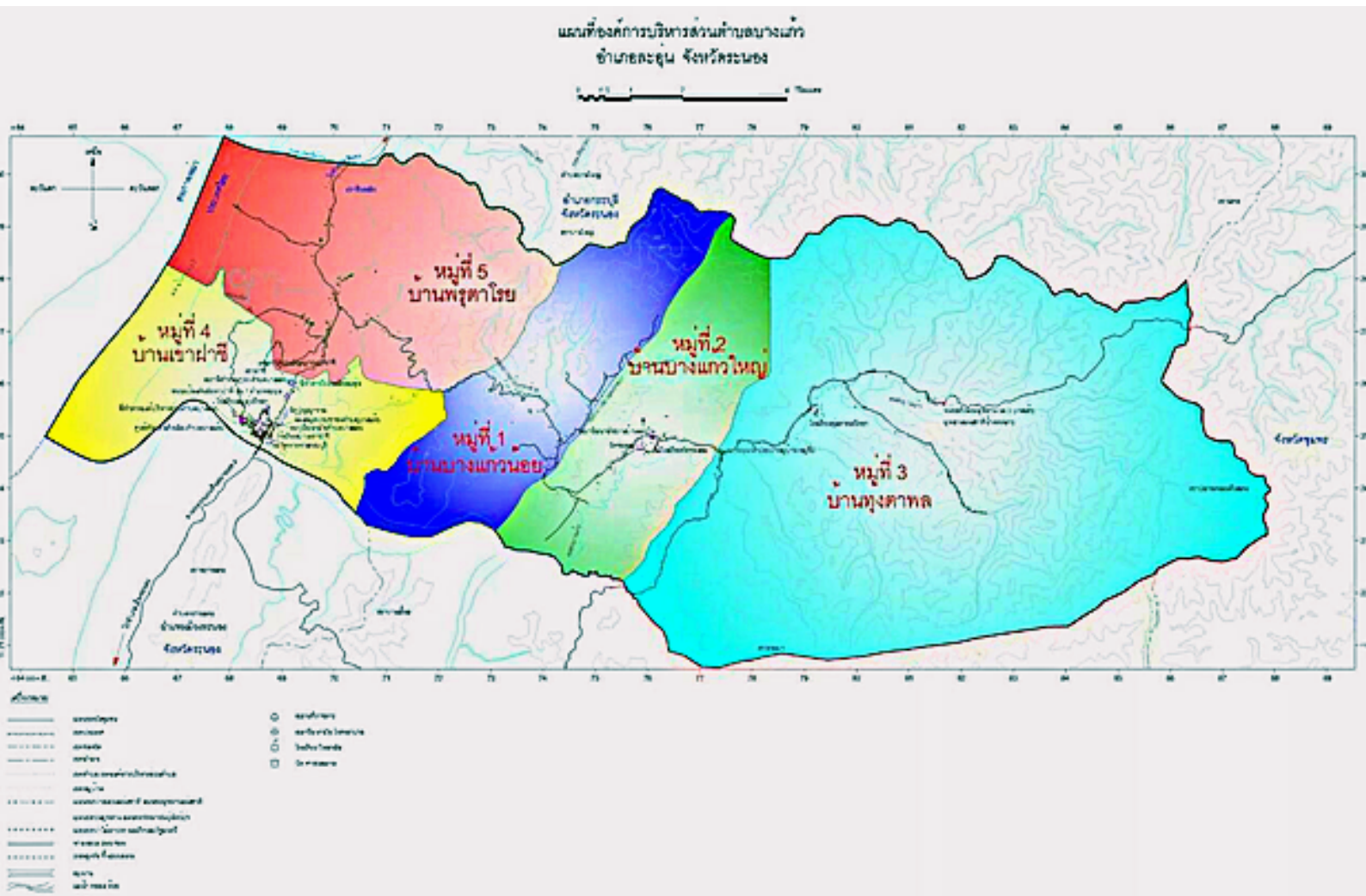
ภูมิปัญญาท้องถิ่นหมายถึงรวมถึงทุกสิ่งทุกอย่างที่ชาวบ้านคิดค้นขึ้น แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขพัฒนาแก้ปัญหา เป็นทั้งสติปัญญาและองค์ความรู้ ทั้งหมดของชาวบ้าน ดังนั้น จึงมีความครอบคลุมเนื้อหาสาระและแนวทาง ดำเนินชีวิตในวงกว้าง ภูมิปัญญาท้องถิ่นประกอบไปด้วยองค์ความรู้ในหลายวิชา ดังที่ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2541) ได้จำแนกไว้รวม 10 สาขา คือ

1. สาขาเกษตรกรรม หมายถึง ความสามารถในการผสมผสานองค์ความรู้ทักษะ และเทคนิคด้านการเกษตรกับเทคโนโลยี โดยการพัฒนาบนพื้นฐานคุณค่า ดั้งเดิม ซึ่งคนสามารถพึ่งพาตนเองในสภาวะการณ์ต่างๆ ได้ เช่น การทำการ เกษตรแบบผสมผสาน การแก้ปัญหา การเกษตรเป็นต้น
2. สาขาอุตสาหกรรมและหัตถกรรม (ด้านการผลิตและการบริโภค) หมายถึง การรู้จักประยุกต์ใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ในการแปรรูปผลผลิต เพื่อชะลอการนำ เข้าตลาด เพื่อแก้ปัญหาด้านการบริโภคอย่างปลอดภัย ประหยัด และเป็นธรรม อันเป็นกระบวนการให้ชุมชนท้องถิ่นสามารถพึ่งพาตนเองทางเศรษฐกิจได้ ตลอด ทั้งการผลิตและการจัดจำหน่ายผลผลิตทางหัตถกรรม เช่น การรวมกลุ่มของ กลุ่มโรงงานยางพารา กลุ่มโรงสี กลุ่มหัตถกรรม เป็นต้น
3. สาขาการแพทย์ไทย หมายถึง ความสามารถในการจัดการป้องกันและรักษา สุขภาพของคนในชุมชน โดยเน้นให้ชุมชนสามารถพึ่งพาตนเองทางด้านสุขภาพ และอนามัยได้
4. สาขาการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม หมายถึง ความสามารถ เกี่ยวกับการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ทั้งอนุรักษ์ การพัฒนา และใช้ประโยชน์จากคุณค่าของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างสมดุล และยั่งยืน

ประเภทของ ภูมิปัญญาท้องถิ่น

5. สาขากองทุนและธุรกิจชุมชน หมายถึงความสามารถในด้านบริหารจัดการด้านการสะสมและบริการกองทุนและธุรกิจชุมชน ทั้งที่เป็นเงินตราและโภคทรัพย์ เพื่อเสริมชีวิตความเป็นอยู่ของสมาชิกในชุมชน
6. สาขาสวัสดิการ หมายถึง ความสามารถในการจัดสวัสดิการในการประกันคุณภาพชีวิตของคนให้เกิดความมั่นคงทางเศรษฐกิจ สังคม และ วัฒนธรรม
7. สาขาศิลปกรรม หมายถึง ความสามารถในการผลิตผลงานทางด้านศิลปสาขาต่างๆ เช่น จิตรกรรม ประติมากรรม วรรณกรรม ทัศนศิลป์ คีตศิลป์ เป็นต้น
8. สาขาจัดการ หมายถึง ความสามารถในการบริหารจัดการดำเนินงานด้านต่างๆทั้งขององค์กรชุมชน องค์กรทางสังคมอื่นๆ ในสังคมไทย เช่น การจัดการองค์กรของกลุ่มแม่บ้านระบบผู้เฒ่าผู้แก่ในชุมชน เป็นต้น กรณีของการจัดการศึกษาเรียนรู้ นับได้ว่าเป็นภูมิปัญญาสาขาการจัดการที่มีความสำคัญ เพราะการจัดการศึกษาเรียนรู้ดี หมายถึงกระบวนการเรียนรู้ พัฒนาและถ่ายทอดความรู้ภูมิปัญญาไทยที่มีประสิทธิภาพ
9. สาขาภาษาและวรรณกรรม หมายถึง ความสามารถผลิตผลงานเกี่ยวกับด้านภาษา ทั้ง ภาษาถิ่น ภาษาโบราณ ภาษาไทย และการใช้ภาษา ตลอดทั้งด้านวรรณกรรมทุกประเภท
10. สาขาศาสนาและประเพณี หมายถึง ความสามารถประยุกต์และปรับใช้หลักธรรมคำสอนทางศาสนาเชื่อและประเพณีดั้งเดิมที่มีคุณค่าให้เหมาะสมต่อการประพฤติปฏิบัติให้บังเกิดผลดีต่อบุคคลและสิ่งแวดล้อม เช่น การถ่ายทอดหลักศาสนา การบวชป่า การประยุกต์ ประเพณี บุญประเพณีข้าว เป็นต้น

ภูมิปัญญาท้องถิ่น ในพื้นที่ตำบลบางแก้ว



อาณาเขตตำบลบางแก้ว

ทิศเหนือ

ทิศใต้

ทิศตะวันออก

ทิศตะวันตก

ติดต่อกับตำบลลำเลียงอำเภอกะบุรี จังหวัดระนอง

ติดต่อกับตำบลทรายแดงอำเภอเมือง จังหวัดระนอง

ติดต่อกับตำบลเขาคะลุ อำเภอสวีจังหวัดชุมพร

ติดต่อกับแม่น้ำกระบุรีและประเทศสหภาพเมียนมาร์

1. ด้านเกษตรกรรม

ภูมิปัญญาการปลูกพืชผสมผสาน

เกษตรผสมผสาน คือ ระบบการเกษตรที่มีการปลูกพืชและการเลี้ยงสัตว์ มีสัตว์หลายชนิดในพื้นที่เดียวกัน โดยที่กิจกรรมการผลิตแต่ละชนิดจะต้องสามารถเกื้อกูลประโยชน์ต่อกันได้อย่างมีประสิทธิภาพ เป็นการใช้ทรัพยากรที่มีอยู่ภายในไร่นาอย่างเหมาะสมเพื่อก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุด มีความสมดุลของสภาพแวดล้อม และเพิ่มพูนความอุดมสมบูรณ์ของทรัพยากรธรรมชาติ โดยการทำการเกษตรหลากหลาย โดยนายดาว คุ่มเจริญ เป็นชาวตำบลบางแก้วโดยกำเนิด ได้ริเริ่มการปลูกพืชผสมผสาน โดยในพื้นที่สวนจะปลูกไม้ยืนต้น เช่น ทุเรียน มังคุด และปลูกพืชอายุสั้นอย่างมะละกอ และพืชที่ให้ผลผลิตได้ทั้งปี เช่น ผักเหียง เป็นต้น



นายดาว คุ่มเจริญ
ผู้ให้ข้อมูลภูมิปัญญา

1. ด้านเกษตรกรรม

ภูมิปัญญาการปลูกกาแฟ

นายสุนทร หล้าดอนดู่ ได้นำกิ่งพันธุ์กาแฟอาราบิก้ามาทดลองปลูกบนพื้นที่ ปราบกว่าได้ผลผลิตที่ดี สามารถทำเป็นรายได้อย่างมากให้ครอบครัว มั่นใจว่ากาแฟยังเป็นพืชนำปลูก และกาแฟขาดตลาดทุกปี ทางภาคใต้ยังมีโอกาสดี และเหมาะสมมากที่สุด ถ้ามีการโค่นยางพาราก็ปลูกกาแฟเสริมเข้าไป แต่ยางพาราก็ไม่ทิ้ง และเรื่องการตลาดกาแฟไม่ต้องหวั่นวิตก สหกรณ์กาแฟ จำกัด และกลุ่มกาแฟต่าง ๆ โดยเฉพาะ จ.ชุมพร จะรับซื้อทั้งหมด



นายสุนทร หล้าดอนดู่
ผู้ให้ข้อมูลภูมิปัญญา

ด้านอุตสาหกรรมและหัตถกรรม

ภูมิปัญญาการทำงานชามจากกาบหมาก

งานกาบหมากราชพรหม (S&D) ผลิตภัณฑ์ช่วยลดโลกร้อนจากคุณสมชาย (หรีง) และคุณเพ็ญรัตน์ (ฮืด) ข้อดีของงาน-ชามกาบหมากคือมีกลิ่นหอมเฉพาะตัว ย่อยสลายได้เองตามธรรมชาติ หลังจากการใช้งานเสร็จแล้วจากภาชนะก็ไม่กลายเป็นขยะและไม่ส่งผลกระทบต่อสภาพแวดล้อมลดผลกระทบจากกระบวนการกำจัดผลิตภัณฑ์ที่จำพวกพลาสติกและโฟม ที่ทำให้เกิดภาวะโลกร้อนตามมาอีกด้วย นับว่าเป็นภูมิปัญญาที่น่าสนใจเป็นอย่างยิ่งในตำบลบางแก้ว



นายสมชาย ราชพรหม
ผู้ให้ข้อมูลภูมิปัญญา

ด้านการแพทย์แผนไทย

ภูมิปัญญาการนวดแผนไทย

การนวดแผนไทยของคุณสนใจจะเป็นการนวดเพื่อผ่อนคลายร่างกาย และจิตใจ ช่วยให้เลือดลมไหลเวียนได้ดี เส้นเอ็นที่ตึงจะหย่อน เน้นนวดเพื่อให้อาการของกล้ามเนื้อ และข้อต่อดีขึ้น ช่วยให้ขยับข้อต่อได้สะดวกยิ่งขึ้น โรคเกี่ยวกับปวดกล้ามเนื้อเรื้อรัง เช่น ปวดหลัง ปวดคอ โรคเกี่ยวกับข้อต่อ เช่น ไหล่ติด เข่าตึง บางครั้งก็จะนำสมุนไพรไทยมาใช้ในการรักษาควบคู่กับการนวด เช่น การใช้เหงือกปลาหมอลดอาการปวดเมื่อย การนวดน้ำมันไพร เป็นต้น



การพอกสมุนไพรลดอาการปวดเมื่อย



ไพรนำมาใช้ในการสกัดน้ำมันไพร

นางสมใจ ผิวดำ

ผู้ให้ข้อมูลภูมิปัญญา

ด้านการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

ภูมิปัญญาการทำกะปิกุ้งเคย

พื้นที่ตำบลบางแก้วมีส่วนที่ติดป่าชายเลน มีแหล่งน้ำที่สำคัญคือคลองละอุ่น และแม่น้ำกระบุรี จึงมี “เคย” (Opossum shrimp) เป็นสัตว์ไม่มีกระดูกสันหลัง รูปร่างคล้ายกุ้ง บางทีก็เรียกว่า “กุ้งเคย” ซึ่งตัวเคยนี้จะดำรงชีวิตอยู่ใกล้ผิวทะเลโดยไม่จมลงไป อาจจะอยู่ในน้ำลึกประมาณหน้าแข้งถึงระดับหน้าอก ตัวเคยมีขนาดยาวประมาณ 1.5 เซนติเมตร มีเปลือกบางและนิ่ม อาศัยอยู่รวมกันเป็นฝูงตามชายทะเลและลำคลองบริเวณป่าชายเลน สำหรับคนตำบลบางแก้ว ตัวเคยเป็นสัตว์เศรษฐกิจซึ่งหาได้จากธรรมชาติ ให้คุณค่าทางโภชนาการสูง มีประโยชน์ต่อร่างกายมนุษย์โดยใช้ตัวเคยมาทำกะปิเพื่อเป็นการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมรอบตัว เพื่อใช้ในการดำรงชีวิต และหารายได้เข้าสู่ชุมชนได้อีกทางหนึ่ง



ภาพกุ้งเคยที่ใช้ทำกะปิ



กุ้งเคยที่นำมาตำแล้วตากแห้ง

นางสุภาภรณ์ วันชี
ผู้ให้ข้อมูลภูมิปัญญา

ด้านการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

ภูมิปัญญาการทำใบจาก

พื้นที่ตำบลบางแก้วมีส่วนที่ติดป่าชายเลนจึงมีต้นจากเป็นพืชประจำท้องถิ่น ผู้ชายในพื้นที่นิยมนำใบจากมาฉีกเส้นสุบ โดยต้นจากเป็นพืชเก่าแก่พบได้ทั้งบริเวณน้ำจืดและน้ำกร่อย และเป็นพืชในสกุลปาล์ม เพียงชนิดเดียวที่ขึ้นในป่าชายเลน หรือบริเวณริมคลองที่มักมีน้ำจืดและน้ำเค็มปนกัน ส่วนมากจะขึ้นเป็นดงขนาดเล็กใหญ่ เรียกก้นว่า ดงจาก หรือป่าจาก

ใบจากที่นำมาทำบุหรี่ย่อมต้องเป็นใบจากใบอ่อนที่ยังไม่คลี่ จะเห็นเป็นทางตรงสีขาวขึ้นไปเหมือนร่มหุบ โดยใช้มีดคมๆ ตัดที่สุดโคนให้ขาดทีเดียวโดยใบไม่ชำ วิธีทำเป็นบุหรี่ยก็นำใบจากมา 2 ใบ แล้วใส่ยาเส้นแล้วมวน สำหรับคนไม่เคยมวนจะยากในตอนแรกๆ เนื่องจากใบจากสั้นกว่ากระดาษ



นางต้อย เมฆม่วง
ผู้ให้ข้อมูลภูมิปัญญา

ด้านศิลปกรรม

ภูมิปัญญาการแสดงลิเกป่า

ลิเกป่าของชุมชนบ้านเขาฟ้าชี จะเป็นกลิ่นอายของการสืบทอดศิลปวัฒนธรรม การแสดงการละเล่น ที่ติดตัวมากับชุมชนดั้งเดิม จนปรากฏมาถึงยุคปัจจุบัน เริ่มเป็นที่นิยมตั้งแต่ยุคใดสมัยไหน ไม่มีหลักฐานการบันทึกเขียนปรากฏไว้การสืบทอดจึงได้มาจากการค้นหาตัวบุคคล บทสัมภาษณ์ของเหล่าศิลปินพื้นบ้านที่ยังมีชีวิตอยู่ ที่เกิดก่อนสมัยสงครามโลกครั้งที่ 2 และเรื่องราวในการแสดงบทร้องแขก จะบอกเล่าถึงความสัมพันธ์ ชนในท้องถิ่นดั้งเดิมกับชาวต่างชาติในอดีตที่มีการติดต่อค้าขาย การเดินทางโดยเรือสำเภา ผ่านน่านน้ำทะเลอันดามัน มหาสมุทรอินเดีย กับเมืองกัลกัตตา (เมืองลังกา) มีขนบธรรมเนียมวัฒนธรรม ประเพณี ความเชื่อ ผ่านตัวละครสำคัญ ทั้งตัวเอก แยกเทศ (แยกชาวเปอร์เซีย) หรือ ตัวนางเอก ยาหยี สาวไทยในท้องถิ่น มีรูปแบบการปกครองบ้านเมือง ผ่านตัวแสดงเจ้าเมืองและตัว เสนาหรือตัวตลกที่สร้างความครื้นเครง บทการแสดงจะสื่อถึงชีวิตชุมชนในชนบทที่มีความรัก ความสนุกสนาน ความเบิกบาน



นางศรีเนียม ยิ่งเมือง
ผู้ให้ข้อมูลภูมิปัญญา